

Fă cunoștință cu...

GEORGE
KRANKY

DOMNUL
KILLY KRANKY

DOAMNA
KRANKY

BUNICA

CAPITOLUL 1

Bunica

— Mă duc până în sat, la cumpărături, îi spuse mama lui George, în dimineața zilei de sâmbătă. Vezi să fii cuminte și să nu te-apuci să faci prostii.

Oricum ai lua-o, era o prostie să-i spui așa ceva unui băiețel. Asta-l făcu imediat pe George să se întrebe cam ce prostii ar putea să se-apuce să facă.

— Și nu uita să-i dai bunicii medicamentul la ora unsprezece, mai spuse mama.

Apoi ieși din casă pe ușa din spate, închizând-o în urma ei.

Bunica, deși moțăia în fotoliul ei de la fereastră, crăpă un ochi scăpărând de răutate și croncăni:

— George, ai auzit ce ți-a spus mama. Să nu uiți de medicamentul meu.

— Nu uit, bunico, o asigură George.

— Și măcar de data asta încearcă să fii cuminte în lipsa ei.

— Bine, bunico, îi răspunse George.

George murea de plictiseală. Nu avea nici frați, nici surori. Tatăl lui era fermier, iar ferma lor era la capătul lumii, așa că nu erau nici copii cu care să se joace. Se săturase să se tot uite-n neștire la porci și găini, și vaci, și oi. Și, mai ales, se săturase să locuiască sub același acoperiș cu murătura mumificată de bunică-sa. Să-i poarte de grijă de unul singur nu era nici pe departe cea mai captivantă ocupație cu care să-și umple o dimineață de sâmbătă.

— Pentru început ai putea să-mi faci un ceiuț, îl îndemnă bunica pe George. Asta o să te împiedice, măcar câteva minute, să faci vreo prostie.

— Bine, bunico, răspunse George.

Oricât se străduia, George nu putea s-o sufere pe bunică-sa. Era o babă egoistă și acră. Avea dinții maronii și o guriță crâmpoțită ca un poponeț de cățel.

— Cât zahăr să-ți pun azi în ceai, bunico? o întrebă George.

— O lingură, comandă ea. Și lapte deloc.

Cele mai multe bunici sunt niște bătrâne doamne drăguțe, blajine și gata să-ți facă toate voile. Nu și cea din povestea noastră. Își petrecea toată ziua stând în fotoliul ei de la geam,

și nu era zi în care să nu se plângă, să nu cârtească, să nu scrâșnească, să nu critice, să nu se crizeze în legătură cu orice subiect. Nici măcar o singură dată, chiar și în zilele ei cele mai bune, nu-i zâmbise lui George, întrebându-l „Ce mai faci tu, George, în dimineața asta?” sau „Ce-ai zice să facem o partidă de *Nu te supăra, frate?*” sau „Cum a fost azi la școală?” Părea că nici nu-i pasă de ceilalți – numai și numai de ea îi păsa. Era o zgrițuroaică îngrozitoare.

George se duse în bucătărie și îi făcu bunicii o ceașcă de ceai dintr-un singur pliculeț. Adăugă o lingură de zahăr, dar niciun strop de lapte. Amestecă în ceașcă până se topi tot zahărul și se duse cu ceaiul în camera de zi.

Bunica sorbi o înghițitură de ceai.

— Nu-i destul de dulce, bombăni ea. Du-te și mai pune zahăr.

George se duse cu ceașca înapoi în bucătărie și-i mai adăugă o lingură de zahăr. Amestecă din nou bine de tot și i-o aduse cu mare grijă bunicii.

— Farfurioara unde-i? se răsti ea. Unde-ai mai văzut tu ceașcă fără farfurioară?

George îi aduse o farfurioară.

— Și cu lingurița ce se-aude, mă rog frumos?

— Dar ți-am amestecat eu ceaiul, buni. L-am amestecat foarte bine.

— Mersi. Prefer să mi-l amestec singură, dacă n-ai nimic împotriva, i-o reteză ea. Du-te și adu-mi o linguriță.

George îi aduse o linguriță.

Când erau acasă părinții lui, bunica nu-l comanda niciodată pe George în halul ăsta. Numai atunci când rămâneau singuri începea să se poarte urât cu el.

— Știi care-i problema ta, băiete? îl întrebă cotoroața, privind-l peste marginea ceștii cu ochișorii ăia ai ei, mici și afurisiți. *Crești* mult prea repede. Băieții care cresc prea repede se fac leneși și proști.

— Dar, buni, nu-s eu de vină dacă cresc prea repede, încercă George să se apere.

— Păi cum să nu fii? îl repezi ea. Crescutul e un obicei prostesc al copiilor.

— Dar *trebuie* să creștem, buni. Dacă n-am crește, nu ne-am mai face niciodată oameni mari.

— Prostii, băiete, prostii, i-o-ntoarse ea. Uită-te la mine. Ce, eu cresc? Vezi *bine* că nu.

— Dar ai crescut și tu odată, buni.

— Numai *foarte puțin*, îl lămuri băbăția. Am renunțat să mai cresc când eram încă foarte micuță, așa cum am renunțat la toate celelalte obiceiuri prostești ale copilăriei, cum ar fi lenea, îndărătnicia, lăcomia, neglijența, dezordinea și prostia. Tu n-ai reușit să scapi de niciunul dintre ele, așa-i?

— Sunt încă foarte mic, buni.

— Ai opt ani, pufni ea. Asta înseamnă că ești destul de mare să te ducă mintea la mai mult. Dacă nu încetezi imediat să crești, va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce, buni?

— E caraghios, continuă ea. Deja ai ajuns aproape la fel de înalt ca mine.

George își privi cu luare aminte bunica. Ce-i drept, era *foarte mică* de statură. Picioarele ei erau atât de scurte, încât avea nevoie de un scăunel pe care să și le sprijine, iar capul nu-i ajungea decât până la jumătatea spătarului fotoliului.

— Tata spune că-i bine ca bărbatul să fie înalt, îi reaminti George.

— Nu asculta de taică-tu, îl sfătui bunica. Ascultă de mine.

— Da' ce să fac să nu mai cresc? o întrebă George.

— Nu mai mânca atâta ciocolată, îi răspunse bunica.

— Ciocolata te face să crești?

— Te face să crești *cum nu trebuie*, se oțărî bunică-sa la el. Crești mare în loc să crești mic.

Bunica sorbi puțin ceai, dar nu-și luă nicio clipă ochii de la băiețelul care stătea în fața ei.

— Deci nu care cumva să crești vreodată mare, îi spuse ea. Totdeauna să crești mic.

— Bine, bunico.

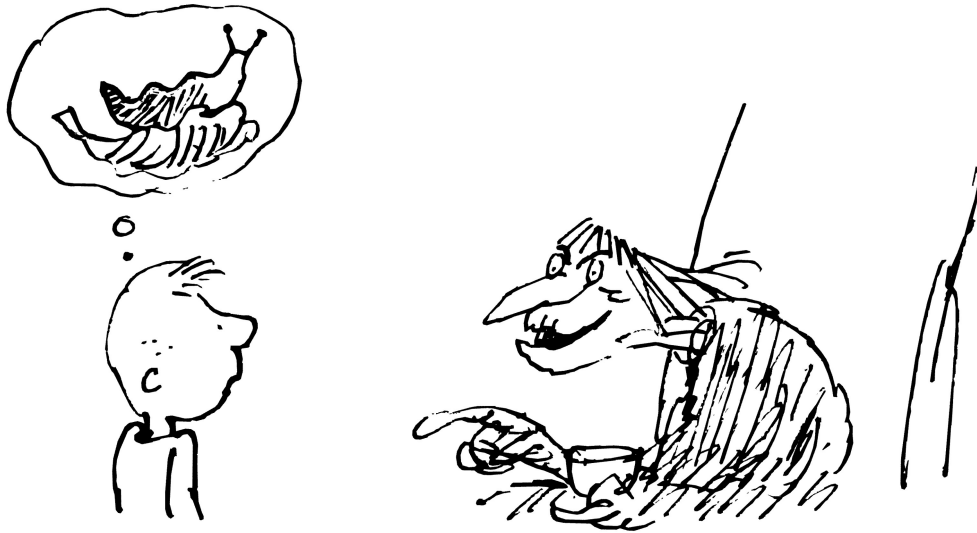
— Și să nu te mai prind că mănânci ciocolată. Mănâncă mai bine varză.

— Aoleu! Varză? Da' mie nu-mi place varza, se văită George.

— Aici nu-i vorba de ce-ți place sau nu-ți place, îl puse bunica la punct. Important e să mănânci ce-ți face bine. De azi înainte, vei mânca varză de trei ori pe zi. Munți de varză! Iar dacă are omizi, cu atât bine!

— Vai de capul meu! făcu George.

— Omizile îți dezvoltă creierul, îl informă babornița.

— Mama le lasă-n chiuvetă cu robinetul pornit, să se ducă pe scurgere, spuse George.

— Nici maică-ta nu-i mai deșteaptă ca tine, comentă bunica. Varza n-are niciun gust dacă nu fierbi o mână de omizi cu ea. Și de melci.

— Să n-aud de melci! izbucni George. N-aș fi în stare să mănânc melci.

— Eu, când văd un melc viu pe-o foaie de salată, spuse bunica, îl înfulec cât ai zice pește, până n-o șterge de-acolo. E delicios.

Își țuguie buzele, transformându-și gura într-o gaură zbârcită.

— Delicios, repetă ea. Viermi, și melci, și gândaci gândăcoși. Nu știi ce-i bun.

— Sper că glumești, buni.

— Eu nu glumesc niciodată, zise ea. Chiar aş zice că gândacii sunt *cei mai buni*. Îi simţi cum fac *cranţ* în dinţi.

— Bunico! E oribil ce spui!

Cotoroaşa rânji, dezvelindu-şi dinţii maronii.

— Uneori, dacă ai noroc, zise ea, poţi să dai peste un gândac în interiorul tulpinilor de ţelină. Eu una mă omor după aşa ceva.

— Bunico, da' cum se poate una ca asta?!

— În tulpinile de ţelină proaspătă poţi găsi tot felul de bunătaţi, continuă hoaşca netulburată. Câteodată se întâmplă să fie urechelniţe.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt! ţipă George îngrozit.

— O urechelniţă mare şi grasă e foarte gustoasă, îl informă bunica, lingându-se pe buze. Dar trebuie să fii foarte rapid, dragul meu, dacă vrei să pui gura pe-aşa o trufanda. Coadă ei are o pereche de cleştişori ascuţiţi şi, dacă te prinde cu ei de limbă, nu-ţi mai dă drumul. Aşa că trebuie să muşti tu primul urechelniţa, *cranţ-cranţ*, înainte să te muşte ea pe tine.

George începu să se retragă încet spre uşă. Voia să ajungă cât mai departe de baba asta scârboasă.

— Încerci să scapi de mine, 'ai? strigă ea, ţintuindu-i faţa cu degetul arătător. Încerci să scapi de bunicuţa ta.

Micul George rămase stană de piatră la uşă, fără să-şi poată lua ochii de la hoaşca din fotoliu, care, la rândul ei, îl fixa cu privirea.

Ar fi cu puțință, se întreba George, să aibă de-a face cu o vrăjitoare? Totdeauna crezuse că vrăjitoarele există doar în basme, dar acum nu mai era chiar atât de sigur.

— Apropie-te, băiețel, îl îndemna ea, făcându-i semn cu un deget uscățiv. Vino mai aproape de mine ca să-ți spun niște *secrete*.

George nu se clinti din loc.

Bunica rămase, la rândul ei, nemișcată.

— Știu o mulțime de secrete, spuse ea și, fără veste, zâmbi. Era un zâmbet subțire și glacial, de felul celui care apare pe chipul unui șarpe înainte să te muște.

— Hai, vino aici, la buni, și-ți voi șopti secrete la ureche.

George mai făcu un pas înapoi, retrăgându-se și mai aproape de ușă.

